

تریبون یک طرفه! ۲
دومین حضور نمایشی ۳
پزشکیان در دانشگاه تهران
حق و تو؟! ۴

اسیر دانشگاه!

پزشکیان در حالی که قرار بود در سکوت تشکلهای دانشجویی به دانشگاه تهران برود مجبور شد برای لحظاتی کوتاه به جمع ۷۰ نفری دانشجویان تریبون بدهد.

چرا بر زبان دانشجو مهر سکوت می‌زنند؟

تلاش برای دفن واژه آرمان خواهی و تحول گرایی هستند؟ اکنون که در اولین برنامه رسمی رئیس جمهور در دانشگاه، تریبونی برای تشکلهای نبود، این رفتار و کنش نشانگر چه خواهد بود؟ غیر از این است که باید بپذیریم دولتی که آزادی بیان و باز گرداندن دانشجویان اخراجی را در بوق و کرنا کرده است، خود مانع آزادی بیان و آرمان خواهی شده است. همه باید بدانیم و درک کنیم این سیاست دولت آقای پزشکیان خواهد بود. سیاستی از جنس نگاه به دولت آقای روحانی است. اتفاق اخیر برای تشکلهای دانشجویی بسیار گران بوده و هست. چرا که یادآور خاطراتی برایشان است که هشت سال از عمرشان را در دهه ۹۰ با آن سپری کرده‌اند. اما خطاب به دانشگاه به عنوان بازوی عملی و اجرایی این سیاستها و همراهی با رویه دولت باید گفت: شما مسئول هستید. شما باید مراقب باشید. شما باید مانع واگرایی و جدایی از ارزشهای انقلاب شوید. انقلابی بودن و انقلابی‌گری از قطعیت و الزامات است و جنبش دانشجویی جزئی عملی و جدایی ناپذیر از این ارزشهاست. در ادامه شما را به خواندن سخنان رهبر انقلاب در خصوص دانشگاه و شکل های دانشجویی دعوت می‌کنم. واقعیت این است که ایران اسلامی دارای ظرفیتهای فراوانی است. فعال سازی این ظرفیتهای در مسیر تحقق حداکثری آرمانها و عبور از مشکلات، جهاد امروز جوانان انقلابی است. «ظرفیتهای باید شناخته بشود و از آن‌ها استفاده بشود» و در این عرصه بر «دانشگاه» و «جنبش دانشجویی مسلمان» نقشی ویژه بر عهده دارد. چراکه «در دانشگاه خیلی می‌شود کار کرد، اتفاقاً در دانشگاه باید کار کرد. چه کسی باید در دانشگاه کار بکند؟ شما. شما تشکلهای هستید که در دانشگاه باید کار بکنید ... هر کدام کار کنید؛ مستقل و به قول میدان جنگ، آتش‌باختیار.» معنای «آتش‌باختیار» هم این است که «همه جوانها، همه گروه‌های مؤمن در زمینه‌های مختلف، هر کاری که برایشان میسر است و مطابق با قوانین کشور و مصلحت کشور است، باید انجام بدهند و معطل کسی نباید بمانند.» از نقاط اصلی مورد تأکید در بیانیه «گام دوم انقلاب» «عظمت نقش نیروی جوان متعهد است.» امروز و در «گام دوم انقلاب»، حرکت عمومی کشور به سوی تحقق آرمانها وجود دارد. «منتها باسی استنباط و سرعت پیدا کند و پیشرفت به سمت آن چشم‌انداز محسوس باشد.» نکته کلیدی اینکه «جوانهای متعهد، محور این حرکت‌اند» چراکه «جوان پیش‌ران و موتور حرکت است. اگر نسل جوان نمی‌بود و نمی‌خواست و اقدام نمی‌کرد، حرکت متوقف می‌شد؛ اندیشه پیران و فکر و تجربه آن‌ها آن وقتی به کار می‌آید که حرکت جوانانه جوانان وجود داشته باشد؛ پیش‌ران این حرکت، جوانها هستند.»

بحران هویت در تشکلهای دانشجویی

محمد جهاد
سردبیر خبرنامه دانشجویان ایران

امروز پیکر جنبش دانشجویی بیش از همیشه فروتن به نظر می‌رسد. فارغ از ماهیت سینوسی و همچنین عطف به طبیعت متغیر آن در طول زمان و مکان که طبیعی می‌نماید، چالش‌های هویتی و اثرات تحولات اجتماعی و سیاسی کشور و همچنین عدم توانایی در برقراری تعادل بین آرمان گرایی و واقع گرایی، جنبش دانشجویی را با استن مشکلات پیچیده و مسائلی کرده است.

افزون بر این با نگاهی موسع تر در عصر جهانی شدن، جنبش دانشجویی با چالش حفظ هویت در عین تعامل با جریان‌های جهانی روبرو است. درک و مدیریت این چالش‌های هویتی برای پویایی و اثربخشی جنبش دانشجویی در کشور حیاتی است. جنبش باید بتواند ضمن حفظ انعطاف‌پذیری، یک هویت منسجم و قابل تعریف را برای خود شکل دهد تا نقش مؤثری را در تحولات اجتماعی و سیاسی ایفا کند.

نکته بعد «بحران مشروعیت و نمایندگی» است که باید آن را نیز در این پاراز دید، جنبش دانشجویی همواره با این چالش روبرو بوده که چگونه می‌تواند ضمن حفظ استقلال، با نهادهای قدرت تعامل سازنده داشته باشد، حرکت کلی جنبش گاهی با این پرسش مواجه می‌شود که تا چه حد نماینده واقعی کل جامعه دانشجویی و از طرف دیگر مردم است؟

حفظ استقلال از جریان‌های سیاسی خارج از دانشگاه، در عین حفظ ارتباط و تأثیرگذاری بر آنها مهمترین چالش امروز جریان دانشجویی در کشور ماست. در این نوشتار ضمن ترسیم اولویتها و ضرورتها برای حرکت کلی تشکلهای دانشجویی به مهمترین ضرورت‌های پیوند آن با دولت چهاردهم خواهیم پرداخت.

■ ضرورت‌های ارتباط تشکلهای دانشجویی با دولت چهاردهم

تشکلهای دانشجویی در ایران همواره نقش مهمی در شکل‌دهی به فضای سیاسی و اجتماعی کشور داشته‌اند. با روی کار آمدن دولت چهاردهم، ضرورت ارتباط مؤثر و سازنده بین این تشکلهای و دولت بیش از پیش احساس می‌شود. در این مقاله، به بررسی دلایل اهمیت این ارتباط و راهکارهای تقویت آن می‌پردازیم.

صفحه ۲ ادامه مطلب را بخوانید...

زنده باد مخالف من؟! بحران هویت در تشکلهای دانشجویی

محمد امین سلیمی
فعال سابق دانشجویی

بخش اول پاییز ۸۳
۸ سال از دولت اصلاحات گذشته آخرین ۱۶ آذر خاتمی در دانشگاه تهران در حال برگزاری است. همان جلسه‌ای که فیلم معروف خاتمی از آن موجود است که میگوید «کاری نکنید بگویم بیرون تان کنند، آدم باشید» چه کسی سید خندان اصلاحات را عصیان کرده است؟ بچه‌های بسیج دانشجویی؟ خیر اتفاقاً آنهایی که دارند هو می‌کنند و فریاد می‌زنند و خاتمی از آنها می‌خواهد آدم باشند طرفداران سابق خودش هستند همان‌ها که برای او کار تبلیغاتی کردند و فریاد زنده باد مخالف من سر می‌دادند حالا دارند هو می‌کنند، چه کسانی حرمت رئیس جمهور کشور را حفظ کردند؟ همان بچه‌های بسیج دانشجویی.

بخش دوم پاییز ۸۵
محمود احمدی‌نژاد راهی دانشگاه امیرکبیر شد عکسش را آتش زدند، آن موقع مد نشده بود که دوستان به رأی مردم احترام بگذارند فحشی نمائند که به رئیس جمهور منتخب ندهند؛ از انتهای سال کتک کاری می‌شد تا انتها! رئیس جمهور فاشیست شعار محوری جمع بود.

بخش سوم پاییز و زمستان ۱۴۰۱
نیمی از شعارهای کمر به پایین را وارد ادبیات اعتراضی کردند. هر کسی می‌آمد انگشت وسط حواله می‌دادند قاب معروفی هست از اینکه سخنگوی دولت می‌خواهد با یک دختری آرام صحبت کند که او فقط جیغ می‌زند گمشوا بیرون روشنفکرها و بزرگترهایشان هم نشسته بودند فحش و خشم و دری وری اینها را توریزه می‌کردند که این صدای انقلاب اجتماعی است.

بخش چهارم مهر ۱۴۰۳
پزشکیان در قامت رئیس جمهور میهمان دانشگاه تهران است؛ دانشجویی به اعتراض بلند شده و وقت صحبت می‌خواهد فحش نمی‌دهد، شعار نمی‌دهد، حتی علیه رئیس جمهور حرف نمی‌زند. پزشکیان هم به او وقت می‌دهد و با او دست می‌دهد فرادیش همان رسانه‌ها از آن دانشجو هیولایی بحران ساز می‌سازند که دانشجو است؛ در سرمقاله «هم میهن» نوشته‌اند که اصلاً کسانی که اینکارها را می‌کنند دانشجو نیستند. به طرز شرم آوری هم تیتراژ زنجیره‌ای زده‌اند زنده باد مخالف من... کدام مخالف؟ همان که خودش ۲۴ ساعت است هر چه به دهانشان می‌آید، دارند بارش می‌کنند. چقدر این زست‌ها به امثال شما نمی‌آید، آدم‌هایی که اصول و چارچوب و منافع ملی را مصلحتی می‌فهمند.

تریبون یک طرفه!

گفتاری از دبیر جنبش عدالت‌خواه دانشجویی درباره حضور پزشک‌ها در دانشگاه تهران!

ادامه مطلب صفحه قبل ...

۱. انتقال صدای دانشجویان به دولت

یکی از مهم‌ترین ضرورت‌های ارتباط تشکلهای دانشجویی با دولت، انتقال دیدگاه‌ها و خواسته‌های قشر دانشجو به مسئولان است. دانشجویان به عنوان نیروی جوان و پویای جامعه، دغدغه‌ها و نگرانی‌های خاص خود را دارند که باید به گوش مسئولان برسد.

۲. مشارکت در تصمیم‌گیری‌های کلان

تشکلهای دانشجویی می‌توانند با ارائه نظرات کارشناسی و تحلیل‌های دقیق، در تصمیم‌گیری‌های کلان کشور، به‌ویژه در حوزه‌های مرتبط با آموزش عالی و اشتغال جوانان، نقش موثری ایفا کنند.

۳. ایجاد فضای گفتگو و تعامل سازنده

ارتباط مستمر بین تشکلهای دانشجویی و دولت می‌تواند به ایجاد فضای گفتگو و تعامل سازنده کمک کند. این امر موجب کاهش تنش‌ها و افزایش همدلی بین دولت و قشر دانشجو می‌شود.

۴. نظارت بر عملکرد دولت

تشکلهای دانشجویی می‌توانند به عنوان یک نهاد ناظر، عملکرد دولت را رصد کرده و با ارائه بازخورد، به بهبود سیاست‌ها و برنامه‌های دولت کمک کنند.

۵. تقویت جامعه مدنی

ارتباط موثر بین تشکلهای دانشجویی و دولت، به تقویت جامعه مدنی و افزایش مشارکت سیاسی و اجتماعی دانشجویان منجر می‌شود.

راهکارهای تقویت ارتباط

۱. برگزاری جلسات منظم بین نمایندگان تشکلهای دانشجویی و مسئولان دولتی
۲. ایجاد کانال‌های ارتباطی رسمی برای تبادل نظر و ارائه پیشنهادات
۳. دعوت از نمایندگان تشکلهای دانشجویی برای حضور در کمیسیون‌های تخصصی دولت
۴. حمایت از برگزاری همایش‌ها و نشست‌های مشترک بین دانشجویان و مسئولان دولتی

۱۰ راهکار برای برون‌رفت جنبش دانشجویی از انزوا

۱. هم‌افزایی و همکاری بین تشکلهای دانشجویی: این امر باعث افزایش قدرت عمل دانشجویان و خروج تشکلهای آنها از انزوا می‌شود.
 ۲. مطالبه‌گری فعال: پیگیری مطالبات دانشجویی و اجتماعی با استفاده از فضای باز ایجاد شده برای فعالیت‌های دانشجویی.
 ۳. توجه به مسائل کلان ملی و بین‌المللی: ورود به موضوعات مهم جامعه و حتی مسائل جهانی مانند مقابله با استکبار، همانطور که در توصیه‌های رهبری آمده است.
 ۴. تقویت ارتباط با بدنه دانشجویی: گسترش پایگاه اجتماعی جنبش در میان دانشجویان و افزایش مشروعیت و نمایندگی واقعی جامعه دانشجویی.
 ۵. بهره‌گیری از فناوری و فضای مجازی: استفاده مؤثر از ابزارهای ارتباطی جدید برای گسترش دامنه فعالیت‌ها و جذب مخاطبان بیشتر.
 ۶. تعامل سازنده با نهادهای قدرت: برقراری ارتباط مؤثر با مسئولان و نهادهای تصمیم‌گیر، ضمن حفظ استقلال جنبش دانشجویی.
 ۷. توجه به مسائل صنفی و دانشگاهی: پرداختن به مشکلات روزمره و ملموس دانشجویان در کنار مسائل کلان سیاسی و اجتماعی.
 ۸. ایجاد پیوستگی بین نسل‌های مختلف فعالان دانشجویی: انتقال تجربیات و حفظ ارتباط بین نسل‌های قدیم و جدید جنبش دانشجویی.
 ۹. تقویت بعد علمی و پژوهشی: افزایش فعالیت‌های علمی و تحقیقاتی برای ارتقای جایگاه جنبش دانشجویی در جامعه علمی کشور.
 ۱۰. گسترش فعالیت‌های فرهنگی و اجتماعی: برگزاری رویدادها و برنامه‌های متنوع برای جذب طیف گسترده‌تری از دانشجویان.
- این راهکارها می‌توانند به تقویت جایگاه جنبش دانشجویی، افزایش اثرگذاری آن در جامعه و خروج از انزوا کمک کنند.
- در نتیجه گیری باید گفت ارتباط مؤثر و سازنده بین تشکلهای دانشجویی و دولت چهاردهم، می‌تواند به پیشرفت و توسعه کشور کمک شایانی کند. این ارتباط نه تنها موجب انتقال دیدگاه‌های دانشجویان به دولت می‌شود، بلکه زمینه را برای مشارکت بیشتر جوانان در امور کشور فراهم می‌کند. امید است با درک اهمیت این موضوع، گام‌های موثری در جهت تقویت این ارتباط برداشته شود.

تجربه را با شهید امیرعبداللهیان در سال گذشته داشتیم با اینکه ایشان اصلا درگیر مسائل منطقه‌ای بود و درگیر قضیه فلسطین بود و خیلی هم سرشان شلوغ بود، یک برنامه‌ی دانشجویی خیلی خوبی برگزار کرد، نه محدودیت حضور برای دانشجویان وجود داشت، نه محدودیت رسانه‌ای در جلسه اعمال شد، و از آن طرف هم شنوای حرف تشکلهای و حتی دانشجویان غیر تشکلی بود، متأسفانه ما می‌بینیم وزیر امور خارجه مملکت حاضر است بایاید این کار را در دانشگاه انجام بدهد ولی روسای قوای ما مخصوصا روسای قوه مقننه و قضائیه در سال‌های گذشته این کار را انجام ندادند.

برنامه فرمالیته!

آن چیزی هم که ما دریافت کردیم از این وضعیت این است که این دو عزیز اولاً حرف رهبری برایشان موضوعیتی ندارد و حاضر نیستند که در دانشگاه حضور پیدا کنند، و اگر هم برنامه دانشجویی ترتیب بدهند یک حالت فرمالیته و یک‌جورهای تبلیغات برای خودشان است؛ ما خروجی رسانه‌ای نداریم از دیدارهای دانشجویی این دو عزیز و اگر هم داشته باشیم خروجی‌های رسانه‌ای منقطع شده و تکه تکه شده است و خیلی از حرف‌ها سانسور می‌شود، این یک نکته؛ و نکته‌ی بعدی اینکه، خب این وضعیت ناشی از یک حالت کوتوله‌پرووری در دستگاه اجرایی و حالا قوه‌ی مقننه و قوه‌ی قضائیه کشور است و این حاصل یک سیری است که از چند دولت قبل‌تر آغاز شده است و روسای قوا و وزرا حاضر نمی‌شوند که بیایند در دانشگاه و به دانشجو جواب‌گو باشند. دانشگاه هم وظیفه‌اش مشخص است، مخصوصاً جریان دانشجویی و جنبش دانشجویی کشور، وظیفه‌اش این است که مؤذن جامعه باشد. ما وظیفه داریم که حرف کارگران، حرف معلمان، حرف پرستاران، حرف دانشجویهای پشت کنکوری و سایر بخش‌های جامعه را به گوش حضرات برسانیم و این حضرات هم وظیفه دارند که حداقل در برنامه‌ی ۱۶ آذر در دانشگاه حاضر بشوند، و اگر قرار است این حضورشان همراه با محدودیت‌ها باشد، اگر نیابند خیلی بهتر است، یعنی همان برنامه‌های دعوت از چند تا دانشجو در دفتر کارشان را انجام بدهند به نظر ما خیلی بهتر است و دیگر به اسم حضور در دانشگاه هم این برنامه‌ها تمام نمی‌شود. اگر قرار بر این باشد که پنج تا صندلی به ما تخصیص بدهند و بگویند که بیاید این‌جا بنشینید و هیچ حرفی هم نزنید!

خب در جلسه حضور پیدا نمی‌کنیم و بیرون جلسه هم احتمالاً به این وضعیت اعتراض خواهیم کرد؛ این یک نکته، و سایر تشکلهای هم فکر کنیم که به احتمال زیاد نظرشان همین باشد چون واقعا قابل قبول نیست؛ که حتی در این برنامه‌های که سهمیه ارائه دادند و یک سهمیه خوبی هم به خارج از دانشگاه ارائه دادند، یعنی غیر دانشجو قرار است که بیایند و آن‌جا بنشینند، در همین برنامه هم تشکلهای دانشجویی تریبون نداشته باشند! خب قابل قبول نیست و این رویه اگر ادامه پیدا کند، به احتمال زیاد ۱۶ آذر امسال از ۱۶ آذر سال گذشته وضعیت فاجعه‌تری را خواهد داشت، و به احتمال زیاد روسای قوا هم دوباره در دانشگاه تهران حضور پیدا نمی‌کنند و جواب‌گوی سؤالات دانشجویان نخواهند بود؛ و نکته‌ی دیگر اینکه، ما وظیفه‌مان این است که به عنوان بخشی از جریان دانشجویی کشور، هم صدای بخش خوبی از جامعه را منتقل کنیم، و هم صدای هم‌کلاسی‌ها و هم‌دانشگاهی‌های خودمان باشیم؛ اینکه برنامه‌های برگزار بشود و دانشجویی دانشگاه تهران اجازه حضور در آن برنامه را نداشته باشد و آخر شب هم یک گزارش تلویزیونی بروند که بلی رئیس جمهور امروز در دانشگاه تهران حضور پیدا کرد و با دانشجویان صحبت کرد، این برای مقابله قبول نیست. چون قرار بود این برنامه بدون حضور دانشجویان دانشگاه تهران و بدون حضور تشکلهای سیاسی، اجتماعی، فرهنگی دانشگاه تهران برگزار بشود، یعنی بدون تریبون دادن به آن‌ها برگزار بشود، ما در این برنامه شرکت نکردیم و نسبت به این قضیه هم اعتراض خود را نشان دادیم. کما اینکه قبل از برنامه هم چند نامه اعتراضی و حرکت اعتراضی انجام داده‌ایم اما تا روز برنامه تصمیم‌ها تغییری نکرد.

قضیه‌ی پوشش رسانه‌ای جلسات هم اشاره کنیم، یک سری محدودیت‌هایی هم قرار می‌دهند برای جلسات دانشجویی روسای قوا و حتی وزیران، که در سالن جلسه فیلم‌برداری ممنوع است، خب این فیلم‌برداری ممنوع است برای ما اصلا قابل درک و قابل توجیه نیست، مخصوصاً الان در شرایط فعلی.

یک سری بهانه‌های شبه امنیتی هم می‌آورند که، بلیه شرایط منطقه پیچیده است و خطر امنیتی وجود دارد و این‌ها، اگر خطر امنیتی وجود دارد خب این برنامه را در نهاد ریاست جمهوری برگزار کنند، هر کسی را هم که می‌خواهند دعوت کنند چه حالا تجلیل از خبیگان است که خیلی اقدام خوب و مهم و فوری است، یعنی مشروعیت هم دارد، خب به هر حال در دانشگاه از خبیگان هم باید تجلیل شود، ولی اگر این‌قدر سطح امنیتی قضیه بالا است که در برنامه رئیس جمهور ما اجازه نطق نداریم چون خطر امنیتی وجود دارد، خب این برنامه را در نهاد ریاست جمهوری برگزار کنند، چه الزامی هست که در داخل دانشگاه برگزار شود؟ اگر این‌ها بهانه است که خب بهانه‌هایشان را کنار بگذارند و با دانشجو و تشکلهای دانشجویی و حتی فراتر از تشکلهای دانشجویی در دانشگاه یک صحبتی شکل بگیرد، ما این شیوه برگزاری برنامه‌ها را اصلاً نمی‌پسندیم و احتمال زیاد به آن اعتراض خواهیم کرد و اگر گوش شنوایی هم برای حرف‌های ما نباشد، در برنامه حاضر نمی‌شویم و جلسه را ترک می‌کنیم، این اتفاقی است که از سوی ما حتماً رخ خواهد داد.

سیاست‌زدایی از دانشگاه!

حالا یک تحلیلی از قبل داشته‌ایم که خوب یک سری از جریانات به سیاست‌زدایی از دانشگاه، مخصوصاً دانشگاهی مثل دانشگاه تهران، علاقه دارند. خب برنامه‌ی ۱۶ آذر در دانشگاه تهران برگزار می‌شود؛ ۱۶ آذر بخش مهمی از هویت دانشگاه تهران و هویت جنبش دانشجویی کشور است؛ مشاهده این هستیم که خب روسای قوا حاضر نمی‌شوند در ۱۶ آذر در دانشگاه تهران حضور پیدا کنند، این اتفاقی بود که سال گذشته رخ داد؛ مسئولیتی هم که حاضر می‌شوند به دانشگاه بیایند، چندان محل خطاب ما قرار ندارند، و از آن طرف هم خب یک سری محدودیت‌هایی وجود دارد برای جلسات دانشجویی روسای قوا، مثل صدور کارت، آوردن و نشان دادن افراد غیر دانشجو در جلسه و خب بدعتی که پارسال گذاشته شد در دیدار دانشجویی رئیس قوه قضائیه و چک کردن متن تشکل قبل از سخنرانی. این اتفاقات از نظر ما ناشی از ترس حضرات از جنبش دانشجویی و تحاطب با جنبش دانشجویی کشور است؛ و سیاست‌زدایی از دانشگاه هم با این هدف انجام می‌شود که خب هزینه‌ی پرداختن به مسائل کشور برای حضرات کم‌تر بشود؛ ما هم برنامه انتخاباتی آقای پزشک‌ها را داشتیم قبل از اینکه ایشان رئیس جمهور بشود، و خب به ما اجازه‌ی تریبون داشتن در دانشگاه تهران را ندادند! ما تشکل دانشگاه تهران هستیم، دانشگاه تهران سیاسی‌ترین دانشگاه کشور است، و دانشگاه مادر است؛ و حالا غیر از برنامه ۱۶ آذر، همین چند ماه گذشته در برنامه‌ی انتخاباتی آقای پزشک‌ها به جنبش عدالت‌خواه، به بسیج، به جامعه اسلامی دانشجویان و به مستقل، تریبون ندادند و جالب است که مسئولین ستاد آقای پزشک‌ها تقصیر را گردن انجمن اسلامی می‌انداختند و انجمن اسلامی هم می‌گفت، به ما ربطی ندارد و آقای پزشک‌ها این‌جوری با ما تا کرده بود؛ خوب از دو طرف قضیه دارن تقصیر را گردن هم‌دیگر می‌اندازند و از آن طرف هم ادعای گفت‌وگو دارند! اگر گفت‌وگویی می‌خواهد شکل بگیرد، بهترین‌جا برای آن دانشگاه است.

شهید امیرعبداللهیان شنوای حرف همه دانشجویان بود

اگر در دانشگاه حاضر می‌شوید، سهمیه دادن‌ها را جمع کنید، به تشکلهای موافق و مخالف خودتان و حتی خارج از این تشکلهای تریبون بدهید، خیلی از این دانشجویان دانشگاه تهران عضو هیچ کدام از تشکلهای نیستند و شاید نخواهند صحبتی داشته باشند، به این افراد تریبون بدهید. ما این

پویا جادی
دبیر جنبش عدالت‌خواه دانشجویی
دانشگاه تهران

اگر این مراسم با گفتگوی با دانشجویان همراه بود، اتفاق مبارکی بود؛ یعنی صرف حضور رئیس جمهور اتفاق خاصی نیست و ما قبلاً هم داشتیم که عزیزان مسئولینی در دانشگاه‌های مختلف آمدند، حضور پیدا کردند، ولی خب نه تریبونی به دانشجویان دادند و نه جلسه رسماً دانشجویی بود، یعنی صندلی‌ها با افراد غیر دانشجو پر شده، گزینشی پر شده، و حضور شنیه ایشان هم به احتمال زیاد تا اینجا کار به همین منوال خواهد بود، یعنی بهانه‌هایی وجود دارد و صحبت‌هایی می‌شود که، نهادهای خارج از دانشگاه برنامه را ترتیب داده‌اند و دانشگاه هم دخلی در این قضیه ندارد، یعنی کنترلی بر جلسه ندارد و خب از قبل برنامه، حدود یک هفته قبل‌تر از برنامه با ما تماس می‌گیرند و می‌گویند که ما مثلاً پنج تا سهمیه برای فلان تشکل در نظر می‌گیریم و دانشجو معرفی کنید!

اولا که ما با این سهمیه دادن‌ها برای حضور در برنامه‌های دانشجویی مسئولین مشکل داریم؛ سالیان گذشته هم چه از طرف اتحادیه، چه از طرف آلمان تهران به این قضیه اعتراض شده است، چه در جلسه دانشجویی با رئیس قوه‌ی مجریه، چه در جلسه با رئیس قوه‌ی مقننه و قضائیه به این مسئله اشاره شده و اعتراض شده که، جلسه دانشجویی در دل دانشگاه با حضور تمام دانشجویان معنا دارد؛ حضور گزینشی و کارت ورود به جلسه صادر کردن، اولاً اینکه کلاً آن جلسه را زیر سوال می‌برد، چون مشخص می‌کند که خب عزم‌یزان نمی‌خواهند یک محیط گفتگو محوری داشته باشند و قرار است که یک عده‌ای بیایند و صحبت‌های مطرح شود و نه سیخ بسوزد و نه کباب که خب این شیوه، مطلوب دانشجویان، مخصوصاً دانشجویان دانشگاه تهران نیست.

در فضای جنبش دانشجویی دانشگاه تهران عقب‌گرد داریم!

نکته دیگری که در مورد حضور آقای پزشک‌ها وجود دارد، این است که حتی تشکلهای دانشجویی هم تریبون سخنرانی نداشتند، یعنی یک قدم ما در فضای جنبش دانشجویی دانشگاه تهران عقب‌گرد داریم و شما اگر به یکی دو سال گذشته نگاه کنید، حالا آن یکی دو سال گذشته که چه عرض کنم، از زمان کرونا و از زمان دولت آقای روحانی، یک سری بدعت‌هایی در جلسات دانشجویی، چه در ۱۶ آذر، چه در برنامه آغاز سال تحصیلی، دارد شکل می‌گیرد و یک سری بدعت‌های گذاشته شده است که سال به سال دارد وضعیت دانشگاه تهران را به عنوان دانشگاه مادر در فضای فرهنگی، سیاسی، اجتماعی تضعیف می‌کند. به هر حال حالا اگر بخواهیم به عقب‌تر نگاه کنیم؛ سال گذشته ۱۶ آذر، برنامه ۱۶ آذر دانشگاه تهران، بسیار ضعیف برگزار شد، نه تشکلهای راضی بودند، نه دانشجویها راضی بودند و حتی مسئولین دانشگاه هم بعضاً ابراز نارضایتی می‌کردند از آن وضعیتی که رخ داد؛ و نگرانی اصلی ما الان این است که خب این بدعت‌ها، این برنامه‌های دانشجویی فرمالیته یا بدون تریبون ادامه پیدا کند و به سایر قوا و حتی برنامه ۱۶ آذر هم تسری پیدا کند؛ کما اینکه سال گذشته ما شاهد این بودیم که رئیس قوه‌ی قضائیه قرار بود به دانشگاه تهران بیاید و در دقیقه ۹۰ به یکباره برنامه را کنسل کرد و رفت به یک دانشگاه دیگری، در یک شهر دیگری و حتی یک قدم پا را از این فراتر گذاشتند و گفتند که متن نطق بچه‌های دانشجو باید قبل از جلسه بررسی شود، که خب این اتفاقات حتی در دیدار رهبری هم نمی‌افتد و برای ما باعث تعجب است که دوستان چگونه ادعا می‌کنند که جلسه دانشجویی است، در صورتی که یا باید قبل از برنامه نطق تشکلهای خوانده شود و بررسی شود یا تریبون نمی‌دهند یا اگر هم تریبون بدهند رسانه‌ای برای پوشش آن جلسه وجود ندارد، مشخصاً حالا اگر بخواهیم به

دومین حضور نمایشی پزشکیان در دانشگاه تهران

گفتاری از دبیر انجمن اسلامی دانشجویان مستقل از حضور رئیس جمهور در دانشگاه تهران:

این دومین حضور آقای پزشکیان در سال جاری در دانشگاه تهران است؛ دفعه‌ی قبلی هم که ایشان حضور داشتند همین اتفاقات افتاد، یعنی تریبون به تشکلهای و تشکلهایی که در واقع پیش بینی می‌شد شاید غیر همسو باشند با رویکردهای بعضی از دوستان، قرار داده نشد و کاملا صحبت‌ها یک طرفه بود. مناسبانه این رویکردی است که عزیزان دارند و فکر می‌کنند که شاید تشکلهای دانشجویی؛ این اتفاقاتی که می‌افتد؛ در واقع مخرب است در حالی که دادن تریبون هم برای خود تشکلهای هم حاکمیت ما، قطعا سازنده است؛ این حلقه‌های میانی هستند که می‌توانند یک سری ضعف‌ها را گوشزد کنند؛ گفت‌وگو و تضارب آراء در دانشگاه باید اتفاق بیوفتد و تشکلهای دانشجویی قطعا نماینده‌های خوبی برای رساندن صدای دانشجوی و صدای جامعه به مسئولین هستند.

حضور نمایشی مسئولین به جایگاه دانشگاه ضربه می‌زند!

اگر دید دوستان به این قضایا اصلاح بشود و دید جامع و کاملی پیدا کنند؛ همانطور که ما شاهد هستیم رهبر انقلاب این را بارها فرموده‌اند، و خودشان دیدارهایی که با دانشجویها دارند، همیشه این آزادی که برای دانشجویها وجود دارد، صحبت می‌کنند و انتقادات خودشان را بیان می‌کنند؛ این دید اگر در بدنه‌ی مسئولین ما در رده‌های مختلف و جایگاه‌های مختلف وجود داشته باشد، هم به سود دانشجوی و به سود دانشگاه؛ هم به سود حاکمیت، دولت و حالا قوای دیگر است و این نیاز به یک اصلاح رویکرد و اصلاح دیدگاه برخی از مشاوران و در واقع دست‌اندرکاران مسئله است.

آقای رئیس جمهور این دومین بار است که حضور پیدا می‌کنند؛ دفعه‌ی قبلی هم، به تشکلهای غیر همسو و تشکلهای انقلابی، مناسبانه تریبون اختصاص داده نشد، آن بار هم انتقاد در این زمینه انجام داده شد و این قضیه با تشکلهای دیگر دانشگاه تهران، تشکل بسیج دانشجویی، تشکل جامعه اسلامی و جنبش عدالت‌خواه دانشجویی به علاوه انجمن اسلامی دانشجویان مستقل دانشگاه تهران بازتاب داده شد؛ این بار هم مسئله همین است یعنی مطالبه‌ی درست در اختیار گرفتن تریبون برای تشکلهای دانشجویی؛ و اگر این مطالبه نباشد نشان دهنده ضعف در تشکلهای دانشجویی به عنوان نمایندگان دانشجویان هست، فرقی هم نمی‌کند که چه تشکلی باشد، یعنی قطعا این مطالبه، مطالبه‌ای است که صرف یک تشکل خاص نیست. تشکلهای دانشجویی زنده بودن و پویایی خودشان را باید نشان بدهند و در واقع یک چنین تگناهایی است، یک چنین گذرگاه‌هایی است که اتفاق می‌افتد، باید تشکلهای دانشجویی موثر واقع بشوند چون حضور نمادین و نمایشی مسئولین می‌تواند به جایگاه دانشگاه ضربه بزند. اینکه جایگاه دانشگاه از محل گفت و گو و در واقع محل ساخت فکرها و تفکرات است، تبدیل بشود به یک جایی که صرفا تشریفات انجام می‌شود و دانشجوی هیچ آگاهی نسبت به حتی حضور رئیس جمهور در دانشگاه ندارد. اگر قرار است که صرفا؛ حالا رویکردی که ما در دانشگاه تهران داریم؛ دانشگاه به عنوان یک محل همایش برای آقای رئیس جمهور باشد، که می‌شود یک سری مراسمات را در همان وزارت علوم یا خود نهاد ریاست جمهوری برگزار کرد؛ یعنی لزومی برای حضور این افراد در دانشگاه وجود ندارد. اگر قرار است در دانشگاه حضور داشته باشند، قطعا مطالبه‌ی تشکلهای دانشجویی و عموم دانشجویان، صحبت کردن به صورت مستقیم با رئیس جمهور است. دانشجویان معتقد هستند که نهاد دانشگاه، جایگاه دانشگاه، جایگاه مقدسی است؛ زیر سوال بردن این جایگاه و شأنیت دانشگاه، زیر سوال بردن شأنیت دانشجوی و شخصیت دانشجوی است.

تشکل دانشجویی امروز زنده است و قطعا اجازه نخواهد داد که شأنیت دانشگاه زیر سوال برود و حفظ نشود.

فقط ۷۰ دانشجو!

معاون سیاسی بسیج دانشجویی دانشگاه تهران از سهم دانشجو در آیین آغاز سال تحصیلی گفت:

همراه بود! و آن آقای کارمند هم به بیرون سالن هدایت شدند! و از سالن بیرون انداخته شدند! آن چیزی که تحت عنوان دانشگاه سیاسی و دانشگاه پویا بیان می‌شود، به هیچ وجه این نیست که ما یک دانشگاه سیاست زده می‌خواهیم، یک دانشگاهی می‌خواهیم که درگیر آشوب باشد و یا اینها؛ چون این‌ها کلیدواژه‌هایی هستند که من در همین یکی دو ساعت مشاهده کردم که برجسب‌هایی هست که آقایان به فعالان جنبش دانشجویی می‌چسباندند و حتی جنبش دانشجویی را به هوجوی گری متهم کرده بودند. مناسبانه این اقدامات را انجام می‌دهند! این بزرگواران هر وقت به نفع خودشان باشد، هوجوی گری نیست و جنبش دانشجویی است و صدای اعتراضات را باید شنید ولو اینکه آن آدم‌ها فحاشی رکیک کنند؛ و وقتی که محترمانه یک درخواستی از آن‌ها می‌شود، این حرف‌ها را می‌زنند!

امیرحسین شمشیری
معاون سیاسی بسیج دانشجویی
دانشگاه تهران

مراسم‌های متعددی در دانشگاه‌های مختلف برگزار شده است که در آن مقامات ارشد کشور در روزی غیر از ۱۶ آذر حضور پیدا کرده‌اند و مطالبات دانشجویان را شنیده‌اند. اما آنچه که اکنون شاهد آن هستیم، تلاش برای محدود کردن جنبش دانشجویی به یک روز خاص است. دکتر سیمایی صراف، دو مصاحبه انجام دادند. یک مصاحبه قبل از برنامه‌ی آغاز سال تحصیلی با حضور رئیس جمهور! و مصاحبه دیگری بعد از برنامه سخنرانی آقای پزشکیان داشتند. در هر دو مصاحبه تاکید ایشان بر این بود که ما صدای دانشجویان را در ۱۶ آذر خواهیم شنید و بیاید آن‌جا صحبت کنید. نکته‌ای که در خصوص این حرف ایشان وجود دارد این است که جساترا جنبش دانشجویی تقویمی نیست و مطالبه‌گری نیز محدود به تقویم و یک روز خاص نمی‌شود و مطالبه‌گری دانشجویی متوقف بر یک روز نیست و در تمام ایام سال ادامه دارد و هر روزی که جنبش دانشجویی؛ فارغ از اینکه چپ است، راست است، مستقل است؛ احساس کند که باید مطالبه کند، در آن روز اقدام می‌کند و مطالبه‌گری خود را انجام می‌دهد و احدی نه حق این را دارد و نه قدرت این را دارد که بخواهد جنبش دانشجویی را محدود کند به یک روز و آن روز تبدیل به یک مراسم و مناسبت و جشن کند. وقتی ما این حرف را می‌زنیم، ممکن است که برگردند و به شما بگویند که شما مشکل شخصی دارید! نگاه سلیقه‌ای و حزبی و جناحی دارید! شما مشکل شما با آقای دکتر پزشکیان است! این چنین نیست. در همین دانشگاه تهران دوستانی بودند که من خودم جزو همان افراد بوده‌ام، سال ۱۴۰۰، حضرت آیت‌الله رئیسی، شهید رئیسی، در دانشگاه تهران حضور پیدا کردند؛ و ایشان هم در آن مراسم؛ که اگر اشتباه نکنم آن مراسم هم مراسم آغاز سال تحصیلی بود؛ تریبون ندادند، ما اعتراض کردیم به مرحوم آقای رئیسی و حتی اعتراضات بسیار بسیار تندتر از این اعتراضی بود که به آقای پزشکیان داشتیم، و لذا این نگاه ما، این کنش ما، حاصل یک کنش سلیقه‌ای- جناحی نیست؛ این یک نکته.

فقط ۷۰ دانشجو!

نکته‌ی بعدی، شما یک برنامه‌ای برگزار کرده‌اید، که اسم آن «آیین آغاز سال تحصیلی دانشجویان» است؛ توقع می‌رود که کسانی که داخل آن سالن می‌روند، دانشجو باشند؛ کسانی که حرفشان شنیده می‌شود، دانشجو باشند. سوالی که اینجا وجود دارد این است که، در این آیین دانشجویی چند نفرشان دانشجو بودند؟ چند نفر از شرکت کنندگان دانشجو بودند! تالار علامه امینی ۶۰۰ نفر ظرفیت دارد، چند نفر این‌ها دانشجو بودند! طبق آمار می‌کند ما تا الان داریم، ۷۰ نفر از این‌ها دانشجو بودند، قرار بود که حدود ۵۰ نفر دانشجویی دیگر هم بروند، حتی اسم‌های آن‌ها هم داده شده بود، داخل لیست هم وارد شده بود، ولی عاملان این ۵۰ دانشجویی دیگر را راه ندادند! ۷۰ دانشجو فقط داخل سالن بودند؛ یعنی ۶۰۰ نفر ظرفیت سالن، ۷۰ نفر دانشجو! آمار با شما حرف می‌زند؛ من واقعا هیچ حرفی ندارم. اصلا فرصت نطق دانشجویی و فرصت اینکه تشکلهای و کانون‌ها و انجمن‌ها صحبت کنند به کنار، آمار با شما صحبت می‌کند! آمار با شما سخن می‌گوید. ۷۰ دانشجو در یک سال ۶۰۰ نفره برای مراسم آغاز سال تحصیلی دانشجویان! این چه معنایی دارد؟ ما حتی خبرهایی را شنیدیم که حدود ۲۰۰ نفر از نهاد ریاست جمهوری آدم آوردند تا سالن را پر کنند! بعد برای ما جای سوال بود خب چرا مثلا از کارمندان دانشگاه نیاوردند که سالن را پر کنند؟ علت آن واضح بود، چون این‌ها به کارمندان دانشگاه هم اعتماد نداشتند! می‌ترسیدند یکی از کارمندان دانشگاه بیاید اعتراض کند، کما اینکه یکی از کارمندان دانشگاه اعتراض کرد و این مسئله با پاسخ تند آقای رئیس جمهور هم

هادی مولایی
دبیر انجمن اسلامی دانشجویان مستقل
دانشگاه تهران

حضور مسئولین در دانشگاه و به خصوص حضور شخص رئیس جمهور در دانشگاه آن هم دانشگاه مادر، دانشگاه تهران که به عنوان نماد آموزش عالی ایران از آن یاد می‌شود، به خودی خود این ارتباطی که بین سیاست و نهاد علم ایجاد می‌کند و ارتباطی که بین ریاست جمهور به عنوان نماینده حاکمیت و دانشجویان به عنوان حلقه‌های میانی جامعه ایجاد می‌شود، می‌تواند ارتباط موثر و خوبی باشد به خصوص اگر با فعالیت دانشجویی تشکلیاتی و این‌ها باشد. ارتباطی که شکل می‌گیرد طبیعتا می‌تواند ارتباط سازنده‌ای باشد و کمک کند به خود دولت و حاکمیت برای اینکه بتواند همراهی مردمی را هم به دست بیاورد و در واقع آگاه باشد از آن نظرات و دیدگاه‌هایی که از بدنه‌ی جامعه برمی‌آید. در همین راستا حضور رؤسای جمهور در دانشگاه‌های کشور؛ دانشگاه‌های شاخص کشور علی‌الخصوص دانشگاه تهران؛ طی سالیان دراز سابقه داشته و همواره این اتفاق می‌افتاده است. یکی از این حضورها هم، همین حضور در موعده آغاز سال تحصیلی است. امسال هم آقای پزشکیان قصد حضور در دانشگاه را دارند که روز شنبه مورخ ۲۱ مهرماه ۱۴۰۳ این حضور اتفاق می‌افتد. موردی که هست و این دفعه هم اطلاع داده‌اند این بود که، این حضور در واقع بدون اختصاص تریبون به تشکلهای دانشجویی و با اعمال محدودیت برای حضور دانشجویها همراه است.

حضور رئیس جمهور در دانشگاه، می‌تواند موثر باشد ولی بدین شرط که آن هویت اصلی دانشگاه که دانشجویهای آن هستند، در این حضور، آن‌ها هم حضور داشته باشند نه اینکه صرفا به صورت نمادین رئیس جمهور در دانشگاه حاضر باشد و ارتباطی با دانشجویان نداشته باشد و در واقع حرف آن‌ها به گوش او نرسد و نشنود.

در همین راستا شاید اینکه صرفا حضور داشته باشند و... این‌ها واقعا نمی‌تواند آن تأثیری که باید داشته باشد را در واقع ببینیم. شاید حالا؛ اتفاقی که طی سالیان اخیر هم رخ داده؛ به این سمت رفته‌ایم که بعضا سیاستمدارهای ما، نهاد ریاست جمهوری ما و یا قوای دیگر، آن دید درستی که نسبت به دانشگاه باید داشته باشند را نداشته‌اند. نهاد علم ما، وزارت علوم ما، شاید بعضا در راستای سیاست‌زدایی از دانشگاه پیش رفته‌اند که این مسیر کاملا مغایر با بیانات رهبر معظم انقلاب است. همین سبب شده است که شاهد یک چنین رویکردی باشیم که مسئولین در دانشگاه حضور پیدا می‌کنند ولی در مقابل دانشجو نیستند، در کنار دانشجو نیستند! و یک جورهایی به صورت فقط نمادین حضور دارند و انگار می‌خواهند یک رفع تکلیفی از خودشان کرده باشند؛ این قطعا مناسب نیست و اگر قرار است در دانشگاه حضور داشته باشند باید در محضر دانشجویها حضور داشته باشند، صدای دانشجویها به گوش این عزیزان برسد.

دیدگاه اشتباه!

شاید آن رویکردی که عزیزان دارند این را به ما می‌رساند که بعضا دوستان در نهاد‌های حاکمیتی دیدشان به جای اینکه دید سازنده باشد نسبت به تشکلهای دانشجویی و تشکلهای به خصوص سیاسی، دید جامع و در واقع بلند مدتی داشته باشند که حضور و فعالیت سیاسی در دانشگاه می‌تواند در بلند مدت چقدر به سود کشور و در واقع حاکمیت‌مان باشد مناسبانه دیدشان بعضا سازنده که نیست، فکر می‌کنند این‌ها مخرب هستند! این دید اشتباه، همین، سبب رویکرد سیاست‌زدایی از دانشگاه شده است و نتیجه‌ی آن هم همین رویکردهایی است که اتفاق می‌افتد.

ما فحش ندادیم!

از دولت آقای دکتر پزشکیان شروع کنیم. آقای دکتر پزشکیان با این شعار آمدند و گفتند که، دانشجو که نمی‌تواند متهم باشد! دانشجو که نمی‌تواند آدم بدی باشد! خب ما هم دانشجو هستیم؛ ما فحش هم ندادیم؛ ما به کسی بد و بیراه هم نگفتیم؛ ما نهایت احترام افراد را نگه داشتیم؛ و حتی جا دارد که از آقای دکتر پزشکیان تشکر کنم که به یکی از دانشجویان متعرض در سالن، که آقای صفری بودند، اجازه دادند که حداقل یک نطق کوتاهی داشته باشند و صدای دانشجویانی که بیرون سالن بودند را به جناب آقای رئیس جمهور برسانند، این واقعا جای تشکر دارد؛ و در کنار آن باز یک خطی بگذارم، افرادی که در وزارت علوم بودند، افرادی که در وزارت بهداشت بودند، افرادی که در نهاد ریاست جمهوری بودند، که عاملان اجازه سخن گفتن و ارتباط گرفتن رئیس جمهور با دانشجویان را نمی‌دادند، این به وضوح وجود دارد، این از این نکته؛ ولی آقای دکتر پزشکیان با شعار اینکه دانشگاه پادگان نیست، دانشجو باید آزاد باشد، دانشجو باید حرفش را بزند، یا ما حرف حقی داریم و دانشجو می‌پذیرد، یا حرف دانشجو حق است، ما می‌پذیریم؛ با این شعارها رای آوردند دیگر، با این شعارها از قشر دانشجو رای گرفتند، ولی چه می‌شود که می‌آیند دانشگاه، ما می‌بینیم که یک برنامه کوپنی برگزار می‌شود! یک برنامه بلیطی برگزار می‌شود، که در آن کلا ۷۰ تا دانشجو از یک ظرفیت ۶۰۰ نفره می‌توانند حضور پیدا کنند؛ و از سویی، تلفن همراه این‌ها هم گرفته می‌شود و هیچ وسیله‌ای را حق ندارند به داخل ببرند. ببخشید ما با جلسه‌ی محرمانه‌ی مثلا شورای عالی امنیت ملی و صحن غیر علنی مجلس که مواجه نیستیم، یک جلسه‌ی دانشجویی است؛ اسمش هم روی آن است، و حتی جلسه‌ی محرمانه‌ی فلان هم نیست؛ اسم آن آیین آغاز سال تحصیلی است. چرا شما گوشی دانشجویان را می‌گیرید! از چیزی می‌ترسید؟ می‌ترسید که آن مدیریت تصویری که دارید ارائه می‌دهید خراب بشود؟ می‌ترسید آن مهندسی افکار عمومی که دارید انجام می‌دهید، آن خبرهای کانالیزه‌ای که ارائه می‌دهید، یک خللی در آن‌ها وارد بشود؟ یک حرف جداگانه‌ای بخواهد وارد بشود که شما نمی‌پسندید؟ این‌ها به نظر چیزهایی هست که دولت باید پاسخگوی این مسئله‌ها باشد؛ نهاد ریاست جمهوری، وزارت علوم، باید پاسخگوی این مسئله‌ها باشند که چرا چنین کاری را می‌کنند! و حتی به وضوح من می‌گویم با آبروی آقای دکتر پزشکیان دارند بازی می‌کنند. از حدود دو هفته پیش کنش‌گری برای اینکه تشکلهای دانشجویی، انجمن‌ها، کانون‌ها، در مقابل آقای رئیس جمهور تریبون داشته باشند را شروع کردیم، یک هفته غیر رسمی بدون هیچ سر و صدایی صرفا با تماس و نامه‌های که علنی نشدند و این‌ها؛ و هفته دوم به صورت رسانه‌ای و پرتراکم کنش‌گری کردیم. همچنین می‌دانیم که آقای رئیس‌جمهور نامه ما را خوانده‌اند. امیدواریم که این فضا تغییر کند و شاهد بهبود شرایط برای شنیدن صدای دانشجویان باشیم. با وجود تمام مشکلات، هنوز امید به اصلاح و بهبود وضعیت داریم و امیدواریم که وعده‌هایی که داده شده، به مرحله عمل درآید.

کفتری از دبیر انجمن اسلامی دانشجویان مستقل دانشگاه علامه طباطبایی (ره) درباره سیاسی کاری در دانشگاه؛

بازگشت آشوب به دانشگاه با شعار وفاق!

پویا زینلی پور

دبیر انجمن اسلامی دانشجویان مستقل دانشگاه علامه طباطبایی (ره)

خدا لعنت کند دست‌هایی را که نمی‌خواهند بگذارند دانشگاه سیاسی باشد.

سیاسی بودن دانشگاه امری است که مورد تایید و مورد تاکید مقام معظم رهبری است. از دهه‌ی هفتاد و با شروع پروژه‌های سیاست‌زدایی از دانشگاه با این هدف که دانشجویان را به یک عنصر بی‌خاصیت و بی‌جهت تبدیل کنند و صرفاً در خدمت انگیزه‌های استعماری و فضاها دور از نیاز جامعه اسلامی و الگوی مورد نظر جمهوری اسلامی قرار دهند؛ و این مدل، مدلی است که ما همیشه با آن برخورد داشته‌ایم و همیشه هم با آن مقابله کرده‌ایم و مخالفت کرده‌ایم و تلاش خودمان را کرده‌ایم که تا می‌توانیم دانشگاه را سیاسی کنیم؛ اما اینکه دانشگاه سیاسی شود با سیاسی بازی فرق می‌کند،

یعنی اینکه دانشگاه تبدیل شود به یک محلی برای ابراز قدرت احزاب و اینکه هر دولتی عوض می‌شود، دولت می‌رود و می‌آید، شروع کنند با یک سری از کارهای نازیبا سیاسی بازی کنند و اعمال قدرت کنند و قدرت خودشان را تثبیت کنند، خیلی اتفاق جالبی نیست و این اتفاقی است که در خیلی از دانشگاه‌های بزرگ تهران افتاد و به صورت خیلی بد و سرعتی و ضربتی، انگاری که سنگر به سنگر دارند فتح می‌کنند، شروع کردند، رئیس‌ان دانشگاه‌ها را خیلی سریع تغییر دادند و در طی این تغییرات تحولاتی هم در دانشگاه‌ها به وجود آمد. اساتیدی همسو با این نفرات جدیدی که قرار گرفتند و از قضا همسو با حزب سیاسی حاکم و گروه سیاسی حاکم هم هستند، شروع کردند به برگشتن به دانشگاه در حالی که این افراد تخلفات سیاسی مشهود و مشخصی داشتند و از لحاظ قانونی مسئله دارند با این به راحیت برگشتند.

پس داده‌اند.

برگشت افرادی به دانشگاه که حساب خود را پس دادند!

همچنین افرادی که مخالفشان را با نظام در برهه‌های حساسی مثل فتنه زن زندگی آزادی و در این موارد نشان داده‌اند، لگدشان را زده‌اند، آزمون خودشان را پس داده‌اند و مشخص است که این عناصر، عناصری هستند که در کشور آشوب‌طلب بودند و نظم همگانی را این‌ها از بین بردند و حتی برای کشور و امنیت کشور هم خطر آفرین بودند؛ نه تنها برای نظام جمهوری اسلامی، بلکه برای امنیت کشور، و سر مسئله تجزیه‌طلبی

این‌ها موضعی گرفتند، کارهایی کردند، حرف‌هایی زدند، که به این تجزیه طلبی دامن زدند در حالی که دیگر ضد انقلاب‌ترین افراد هم حداقل با اصل تجزیه طلبی کشور و میهن، مخالف هستند ولی افرادی با این مواضع ذیل همان سیاسی بازی در دانشگاه الان دارند به دانشگاه برمی‌گردند. ما هم می‌بینیم که در یک پروژه سیاسی بازی و سیاسی کاری در دانشگاه‌ها یک افرادی دارند برمی‌گردند به دانشگاه‌ها که جای آن‌ها در دانشگاه نیست و این‌ها آزمون خودشان را پس داده‌اند؛ این افراد در دانشگاه‌های مختلف هم زیاد هستند، در دانشگاه علامه طباطبایی هم مصادیقی هست، صداهایی می‌آید، حرف‌هایی می‌آید، که افرادی دارند برمی‌گردند که شاید خیلی مشخص، در فتنه حضور داشته‌اند و فتنه‌انگیزی کرده‌اند. در رابطه با دانشجویان هم، جو رسانه‌ای راه افتاده است که همه‌ی دانشجویان را ریخته‌اند بیرون و همه‌ی اساتید را ریخته‌اند بیرون؛ و یک خط خبری را دارند کار می‌کنند که این اتفاق افتاده و دارند توجیه می‌کنند برگشت یک سری از عناصری را که این افراد دانشگاه را به آشوب کشیدند و راه گفتگو را سد کردند؛ یعنی امکان گفتگو را سلب کردند و بعد از این هم که برگشتند با اسم شعار وفاق و یک همچنین عبارات موهومی برگشتند و نظم دانشگاه را مجدد نشان گرفتند و واکنش‌هایی که در صفحات اجتماعی داشتند باز هم دال بر این بود که این‌ها هیچ تفاوتی نکرده‌اند، هنوز هم مشکل دارند و حتی علیه گفت‌وگو و گفت‌وگو سیاسی حزب حاکم هم حرکت کردند و لگد انداختند! این اتفاقات، مطلوب نیست.

در یک پروژه سیاسی بازی و سیاسی کاری در دانشگاه‌ها یک افرادی دارند برمی‌گردند به دانشگاه‌ها که جای آن‌ها در دانشگاه نیست و آزمون خودشان را پس داده‌اند.

تشکل‌های دانشجویی جلوی سیاسی‌سازی در دانشگاه را نمی‌گیرند!

دانشگاه جای این سیاسی‌بازی‌ها نیست، دانشگاه موتور پیشران کشور است، دانشگاه باید سیاسی باشد و آگاه باشد نسبت به مسائل ولی نه اینکه بشود محل رفت و آمد احزاب سیاسی و اینکه تا انتخابات تغییر کرد، یک حزبی به قدرت رسید، سریع همه‌ی بدنه تغییر کند و شروع کنند با اغراض سیاسی و از جهت اینکه یک اهرم فشاری بشود، در زمینه‌های مختلف برخورد کنند! دانشجویان تشکل‌های دانشجویی پیرو خط مقام معظم رهبری، تلاش و هدف گذاری‌شان قطعاً این خواهد بود که جلوی این سیاسی بازی را بگیرند در عین اینکه تلاش می‌کنند که فضای دانشگاه را سیاسی کنند و به دنبال مسائل روز سیاسی، کف دانشگاه باشند؛ چون اگر تحولی بخواهد ایجاد شود، اصل در این جهت‌دهی علم است نه اینکه علم بی‌خاصیت شود. این علم بی‌خاصیت تفاوت می‌کند با آن مسئله‌ی سیاسی‌بازی و استفاده‌ی ابزاری از نهاد علم که دانشگاه‌ها هستند.

بازنگری در شیوه‌نامه انضباطی دانشجویان شتاب‌زده و غیرکارشناسی است؛

حق و تو؟!!

مجتبی طهماسبی

فعال دانشجویی

در روزهای تبلیغات انتخابات ریاست جمهوری دولت چهاردهم شاهد تکرار سخنانی از مسعود پزشکیان بعنوان نامزد ریاست جمهوری بودیم که از جمله وعده‌های انتخاباتی پزشکیان سیردن امور دولت به دست کارشناسان بود به نحوی که در هر برنامه تبلیغاتی جمله معروف خود یعنی «هرچه کارشناسان بگن» را بازگو می‌کرد اما پس از سرکار آمدن دولت چهاردهم ریاست پزشکیان هنوز زمان زیادی از عمر دولت و حضور وزرا پس رای اعتماد مجلس نگذشته به نظر می‌رسد ورود برخی دولت مردان به موضوعاتی شتابزده و بدون کار کارشناسی دقیق و کافی می‌باشد. برای مثال در روزهای اخیر وزرای علوم و بهداشت اقدام به بازنگری شیوه نامه آئین‌نامه انضباطی دانشجویان کرده و بلافاصله به دانشگاه‌های تابعه این دو وزارت ابلاغ کردند.

جدای از اینکه تغییر شیوه نامه انضباطی مستلزم کار دقیق کارشناسی است و طبیعتاً امری زمان‌بر است؛ لذا تعجیل در تغییر شیوه نامه آن هم بدون آسیب شناسی شایه اینکه این اقدام صرفاً با اهداف سیاسی صورت گرفته است که حتی در مواردی دارای غلط املائی است؛ بررسی شیوه نامه فوق نشان می‌دهد در مواردی این شیوه نامه با آئین نامه انضباطی دانشجویان که به تصویب شورای عالی انقلاب فرهنگی مصوب ۱۳۷۴/۶/۱۴ رسیده است، انطباق ندارد. در ادامه به اختصار به مواردی از آن اشاره می‌کنم:

حق و تویی غیر قانونی وزرای علوم و بهداشت!

نکته جالب توجه این است که وزرا امتیاز حق و تو احکام انضباطی برای خود در نظر گرفته‌اند! بر اساس ماده ۱۰۳ شیوه نامه جدید، وزیر می‌تواند هرگونه محکومیت قطعی و لازم الاجرا از مراجع انضباطی را تعلیق نماید. در صورتی که طبق تبصره ۸ ماده ۷ آئین نامه انضباطی مصوب شورای عالی انقلاب فرهنگی، تعلیق احکام با شرط تصحیح رفتار و عدم تکرار تخلف در صلاحیت مراجع انضباطی است نه شخص وزیر. شیوه نامه فوق علاوه بر اینکه برخلاف آئین نامه انضباطی مصوب شورای عالی انقلاب فرهنگی است، برخلاف مصوبه ۷۶۳ شورای عالی انقلاب فرهنگی با موضوع «تشکیل هیأت عالی تجدید نظر موضوع تبصره ماده واحده مصوب جلسه ۶۳۰ شورای عالی انقلاب فرهنگی» است.

جای تأسف دارد وزرای محترم با وجود سازوکارهای رسمی و قانونی آموزش عالی همچون هیأت عالی تجدید نظر که صلاحیت رسیدگی اعتراضات به احکام انضباطی را دارد، برای خود اختیار تام قائل شده‌اند و عملاً شورای عالی تجدید نظر را نادیده گرفته‌اند! در حالی که تصمیمات شورای عالی تجدید نظر برای مراجع قضائی هم ملاک است و طبق مصوبه ۶۳۰ شورای عالی انقلاب فرهنگی مراجع قضائی هم نمی‌توانند به تصمیمات این هیأت ورود کنند. چه برسد به اینکه وزرای محترم علوم و بهداشت عملاً این هیأت را از سازوکارهای رسمی کنار گذاشته‌اند و دست به اقدامی غیرقانونی زده‌اند! این اختیار و تو، امکان لابی‌گری افراد متخلف برای تعلیق مجازات را فراهم می‌کند و وجاهت تصمیمات مسئولان دانشگاه‌ها را بدون تعیین هر شاخصی زیر سؤال می‌برد.

تغییرات گسترده غیر کارشناسی در شیوه نامه

متأسفانه تغییرات گسترده غیر کارشناسی شیوه نامه انضباطی جدید، کمیته انضباطی دانشگاه را از کارکرد خواهد انداخت. و بیم آن می‌رود که عده‌ای با هدف ایجاد بلوا و آشوب در دانشگاه‌ها مجدداً ساحت علمی نهاد مقدس علم را زیر سؤال برده و با ایجاد اختلال در روندهای آموزشی دانشگاه، به رشد علمی کشور آسیب بزنند. به عنوان نمونه در تبصره ۵ ماده ۲۷ شیوه نامه جدید، امکان برگزاری جمععات بدون مجوز بدون تئیه و مجازات در نظر گرفته شده است که در تعارض با آئین نامه تشکلهای سیاسی اسلامی دانشگاهیان می‌باشد. بر اساس آئین نامه تشکلهای سیاسی اسلامی دانشگاهیان مصوب شورای عالی انقلاب فرهنگی، تشکلهای دانشجویی برای برگزاری جمععات باید از هیأت نظارت سه‌نفره مجوز اخذ کنند که در این شیوه نامه نفره لحاظ نشده است. یعنی دانشجویان بدون عضویت در تشکل دانشجویی می‌توانند تجمع بدون مجوز برگزار کنند و اما اعضای تشکل‌ها امکان برگزاری تجمع بدون اخذ مجوز را ندارند! این مساله تبعیض آشکار بین دانشجویان است. علاوه بر آن، بی‌خاصیت کردن آئین نامه انضباطی زمینه را برای دخالت نهادهای بیرونی در مواقع بحرانی فراهم می‌سازد که بر این باوریم ساز و کارهای درونی دانشگاه مانند کمیته‌های انضباطی حتی در مواقع بحران نیز کارآمدی لازم را دارد و در صورتی که شیوه نامه بازدارندگی لازم را داشته باشد، اتفاقاً در مجموع به نفع دانشجویان و نهاد دانشگاه خواهد بود. زیرا مساله درون خانواده دانشگاه حل خواهد شد و از اینکه پرونده دانشجویان متخلف به مراجع قضائی برود، جلوگیری می‌کند. مساله‌ای که مورد تاکید نهادهای محترم نظارتی نیز می‌باشد.

طبق تبصره ۸ ماده ۷ آئین نامه انضباطی مصوب شورای عالی انقلاب فرهنگی، تعلیق احکام با شرط تصحیح رفتار و عدم تکرار تخلف در صلاحیت مراجع انضباطی است نه شخص وزیر.